

İslam Allah'ındır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Hepimizin çocukluktan bildiği bir kıssa vardır. İbni İshak'ın Siret'inde anlattığı bu kıssa, Fil suresiyle alakalı.

Yemenli meşhur zalim Ebrehe, Kâbe'yi yıkmak için filleriyle Mekke'ye geliyordu ve yol boyunca da tarumar ederek geldiği için, otlayan develer görmüş, el koyulmasını emretmiş. El koyduğu develerden bir kısmı da Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in dedesi Abdülmuttalib'inmiş.

Abdülmuttalib o zaman Mekke'nin büyüğü sayılan biri. Haber alınmış ki develere el konu. Abdülmuttalib, Mekke'nin dışındaki konakladığı yerde Ebrehe'nin yanına gitmiş, Ebrehe ona ne istediğini sormuş. "Askerlerin develerime el koymuş, develerimi istiyorum" demiş. Ebrehe kahkahayla gülmüş ve "be adam" demiş, "ben senin Kâbe'yi yıkmamam için rica edeceğine sanmıştım, sense develerini istiyorsun."

Abdülmuttalib demiş ki: "Ben develerin sahibiyim ve develerimi kurtarmaya çalışıyorum. Kâbe'nin sahibi var, o onu kurtarır." Ebrehe develeri vermiş. Sonra da bildiğiniz gibi sahibi, Kâbe'yi korumuş.

Kardeşlerim,

Bu cümle bugün ve kıyamete kadar yaşayacak bütün Müslümanlar için önemli bir çizgi çiziyor:

İslam Allah'ındır. Kâbe Allah'ındır. Kur'an Allah'ındır. Yani kiminse Kur'an, o Kur'an'ı korur zaten. Bu, Abdülmuttalib'in Ebrehe'ye verdiği cevabın kıyamete kadar yansıyan şeklidir. Elbette Allah, Kâbe'sini koruyacaktır ve korudu nitekim.

Ancak bu henüz peygamber görmemiş olan bir müşrik toplumun lideri Abdülmuttalib'in verebildiği bir cevaptır. Müslüman olan ve şeriata, Kur'an'a, Kur'an'ın nimetiyle cennete gireceğine iman edenin cevabı bu olamaz. "Kâbe'nin Rabbi var, o onu korur" diyemez Müslüman. Hiç kimse büyüttüğü çocuğu için, "onu Allah büyüttü, korusun" diyor mu? Malın mülkün sahibi Allah, dükkânı niye kilitliyorsun? Nasılsa mülk Allah'ın, parayı niye kasaya koyuyorsun?

Abdülmuttalib şartlarında o söz doğrudur. Çünkü peygamber yok ve din nedir bilmiyor. Ama mümin, kulağına ezan okunmuş, Kur'an diye bir kitabı okumuş nesil, "İslam'ın sahibi Allah'tır" deyip yan gelip yatamaz. Doğru, İslam'ın sahibi Allah'tır ama sen de Allah'ın kulusun. Üstelik öldüğünde sandukanın başına otomatik 'merhum' yazılıyor, peşinen cennetlisin, sen dururken Allah kiminle koruyacak dinini!

İslam Allah'ındır. Biz kiminiz? Biz de Allah'ın kullarıyız ve İslam'ın Müslümanlarıyız. Dinin müdafaasını, yaşatılmasını sadece cami imamlarına ve imam-hatip lisesi öğretmenlerine havale edip ticarete-ziraata devam etmek bir yere oturmuyor kardeşlerim. Mümin insanların bakacağı bir bakışla görülüyor bu.

Bugün de "Allah İslam'ı korur ve yaşatır" dediğimiz zaman, İslam'ın tek tehlikesi Müslüman olmayanlar değildir. İslam'ın Müslüman neslinin yetişmemesi de dış tehlike kadar büyüktür, hatta ondan daha tehlikelidir. Biz Fransızlar'ın Maraş'ı, Yunanlar'ın Ege'ye saldırılarını masal gibi dinleyip evlerimizdeki çocuklarımızın İslam ehli ve şariat erbabı olarak yetişmemiş olmalarını tehlike göremezsek bunun

yansıması şu olur: Ebrehe'nin filleri geliyor, tehlike; Kâbe'nin etrafında müşrikler çıplak tavaf ederse tehlike yok.

Maazallah.

Şunu konuşmaya ve tartışmaya gerek yok elbette: İslam Allah'ındır, Muhammed aleyhisselam Allah'ın Peygamberidir, Kur'an Allah'ın, camiler Allah'ındır. Ama biz de Allah'ın kullarıyız. Bizim dünyada ne işimiz var; cennete girmek için sıra mı bekliyoruz? Tek vazifemiz lütfedip cennete girmek mi? Bunu mu diyeceğiz Allah'a? **Bizden önceki nesiller neyin bedelini ödediler? Çanakkale'dekiler, Maraş'takiler ve Bağdat'tan Yemen'e kadar Allah'ın dini ve Kur'an için can vermeye hazır olmuş insanlar, sadece onların zamanlarında sosyal medyadan "protesto ediyorum, olmaz öyle şey, yaşasın İslam!" diye yazma fırsatı bulamadıkları için mi saf saf şehit düştüler?**

Demek onlar da sosyal medyadan protesto imkânına sahip olsalardı Çanakkale'ye gitmeye gerek yoktu. "Kahrolsun yedi düvel, Çanakkale bizimdir" deselerdi kurtulur muydu Çanakkale? Önceki nesillerin Müslümanlıkları mı eksikti, dinleri için nesillerini-canlarını-köylerini-şehirlerini topluca feda ederken bir eksiklikleri mi vardı ki can verdiler? Onların camileri küçüktü, ezan okurken mikrofonları yoktu; dolayısıyla bari şehit olup kurtulsunlar mı diyeceğiz?

Allah, sanal âlemde ve beşerin emeği, alın teri olmadan dinini ve Peygamberi'ni yüceltecekti de niye bunca insanı ve peygamberi gönderdi ki? Ruhlar âleminde olurdu bu zaten? Kıyamet gününde, "Diyanet İşleri Başkanlığı mensupları gelsinler İslam'ın hesabını vermek için!" mi diyecek Allah Teâlâ yoksa ümmet-i Muhammed sırayla dizilecek mi?

Biz Kur'an'a iman edenler ve İslam'ı şeriatı olarak görenler (ümmet-i Muhammed) diye bir grup mu olacağız yoksa Türkler, Araplar ve diğer gruplar diye bir kategorisi mi var Allah'ın?

Değerli kardeşlerim,

Acı ama büyük bir gerçek ki, bir zihin karışıklığı yaşıyoruz. Artık her şeyi teknolojidenden ve bir tuşa basarak bekleyen nesil çıldırdı, dindarlığı da tuşla yapmaya çalışıyor. Kasıyerin bir tuşla sebze fiyatını önüne getirmesi gibi, bir tuşla orucun tutulacağını düşünecek insanlar nerdeyse. Bunun adına tembellik mi bir zihin alabarası mı yoksa kaçamak mı deriz bilmem; ama bir şey biliyorum ki İslam böyle değil, Müslümanlık böyle değil.

İslam'ın Allah'ın dini olmasını söylediğimiz zaman hızımız, kalitemiz ve heyecanımızın artması gerekiyordu. Eğer İslam'ın Müslümanıysak ve İslam da Allah'ınsa, Allah'ın İslam'ının hızı ve enerjisinde Müslüman olmamız gerekiyordu bizim.

Tam tersi oldu. Ashab-ı kiram gerekli şehitlik kadrolarını doldurdular, bize şehadet kalmadı sanıyoruz sanki. Ebu Bekir radiyallahu anh da maldan verilecek miktarı verdi, İslam için o bütçeden harcanacak... Neredeysel böyle diyeceğiz.

"Kâbe'yi sahibi korur, ben develerin sahibiyim, develerimi getirin" sözü bizim hakkımız değildir, asla değildir. Bu sadece Abdülmuttalib'in Allah'a iman ettiğini ve Kâbe'nin Allah'a ait olduğunu gösteriyordu. Daha sonra torunu, şehadet ve fedakârlık diye bir şeyler getirdi. Cihat diye bir liste koydu. O sözler, bu torun dünyaya gelmeden önceki sözlerdi.

Bugün Müslümanlar Abdülmuttalib'in sözüne güvenerek evde istediğini yapıp kandilde üstüne bir de simit yiyip hatta akrabalara toplu mesajla bir sürü cicili bicili söz gönderince Allah'ın mübarek kulu olduklarını sanırlarsa... Üç yüz altmış beş günün beşini kandilledin, üç yüz altmış günün karanlığını neyle kapatacaksın. Tabii kandille idare edersin, elektrik kesildi nasıl olsa! Hasbunallahu ve nime'l-vekil! Bu

ümmetin halifesi ve şeriatı, Allah'ın hudûdu uygulansaydı bu topraklarda kandil gecelerine fırsat mı kalacaktı.

Peygamber'imiz aleyhisselam ne buyuruyor: "Allah'ın hudûdundan (şeriat hükümleri) bir tanesinin halife tarafından uygulanması, topraklara kırk yıl rahmet yağmasından daha iyidir."

Bir asırdır halifesiz, devletsiz ve sancaksız yaşayıp küfrün zilletine ve şamarına da rıza gösterdin mi beş kandil gecesiyle füyuzat da yağar gökten! Edebiyat değil iş zamanındayız ve acı da olsa hakikat budur kardeşlerim.

Ordularıyla gelip topraklarımızı işgal eden güçler, yeni nesillerin zihinlerini de haber ve kültür bombardımanıyla tahrip edenler adeta savunucusu olmayan ve Kur'an-ı Kerim'i savunmaya utanan bir nesil yetiştirmişlerdir. Yeryüzünde bin dört yüz senedir Allah'ın kitabı Kur'an okunuyor. Yirmi-otuz yaşında bir çapulcu çıkıyor ve bin dört yüz senedir insanların, Allah'ın Kur'an'ını yanlış anladıklarını söylüyor. Yani yüzlerce senedir boş yere ibadet yaptığını söylüyor ümmetin.

Bu neyin göstergesi biliyor musunuz? Benim dedem ve nenem yoktu, ben gökten düştüm demektir bu. Bu kadar abuk sabuk bir söz. Bu sözlerin söylenebildiği bir yerde bizim camilerde namaz kılıyor olmamız genel manada neyi ifade eder? Namaz kıldığımız caminin etrafına hendek açılmış, namazından sonra evine gidecek bir yol bulamayacaksınız. Camiden çıkamayacaksınız.

İslam'ımızın geleceğini ve Müslüman neslimizin yarınını düşünmediğimiz sürece bedavacı Müslüman oluruz. İşte bu anlayış, "develerimi ver, Kâbe'yi sahibi korusun" diyen anlayıştır. Ama o sözü söyleyenin torunu, tarihe gömmüştür o sözü. Ben Allah'ın kuluym, ben varken Allah'ın dinine dokunulamaz!

Kâbe putlardan temizlendikten ve şirk tarihe gömüldükten, "Muhammed, Allah'ın Peygamberidir" dendikten sonra hiçbir Müslüman, "ver develerimi, Kâbe'yi Allah korusun" diyemez. Müslümanlık böyle bir din değildir kardeşlerim. Cami imamına, imam-hatip öğretmenine, Diyanet'e iş havale edilemez. Din hepimizin; ama yük Diyanet'in, hocanın, müftünün, vaizin olur mu? Cennete girerken "Siz buyurun, biz de yer kalırsa geliriz" diyecek mi kimse?

Hiç kimse babasını anarken, "babam öldü" demiyor. Dünyanın en cıvık kelimelerinden biridir, "rahmetli" denir. "Babanız ne iş yapar?" "Babam rahmetlidir." Hiç zahmetli kalmadı zaten, herkes rahmetli. Şarapçıdan söz ederken bile "iyi adam değildi rahmetli" deniyor. Yani ölüm zaten otomatik bağlanıyor rahmete. Çünkü hayattayken de "ver develerimi, Kâbe'yi Allah kurtarsın" idi.

Batıl bir anlayış bu ve böyle Müslümanlık olmaz.

Kardeşlerim,

Mina'da bir olay oluyor, beş yüz-bin kadar kişi ölüyor. O canların her biri içimi yakıyor. Sonra teselli buluyorum, inşallah şehit olmuşlardır diye. Çünkü Arafat'tan dönerken oluyor ve hac sonrası günahsızlığıyla başlarına geliyor bu kaza. İnsan neredeyse darısı başıma diyecek oluyor.

Ama asıl korkum, ümmet-i Muhammed bir zillet olarak başına düştüğünde bundan kurtulamayacak, dünya insanına "İslam denen şey, şeytanı taşlarken taşla ölüp gitmektir" diye reklâm edecekler endişesi uyutmuyor beni. "Bir yoldan yürümeyi becerememiş Müslümanlar bunlar" deyip İslam'ın başına bela olduğumuzu düşünüyorum sonra.

İslam'ın dünya çapındaki ihtiyacını bir kenara koyuyorum, evlerimizde muhtaç bize İslam. Biz bu ihtiyacı gideremiyoruz. Ama ölünce "rahmetli ve merhum, iyi insandı..." oluyor. Ah bir bakabilsek kimin nereye gittiğine de rahmetli midir zahmetli mi görsek.

Elbette pahalı bir faturadan söz ediyoruz. Ama cennet ucuz değil. Burada otuz sene meşakkat çekeceksin, ebediyyu'l-abad kalacaksın cennette. Otuz seneliğine gitmiyoruz ki cennete. İki asırlığına değil. İnşallah o girdiğimiz cennetlerde Allah'ın dostlarıyla sonsuza kadar kalacağız. Bunun bedeli uykusuzluk olsa çok mudur? Bu fani dünyada hiç uyumasak, hep aç kalsak, yetim büyüseydik bile ne olur Allah için?

Dava kardeşlerim,

Berber okuduğumuz Kur'an'ın iman eden müminleri,

Ey Kur'an'a ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme iman eden kardeşlerim,

Ey ashab-ı kiramın hurma ağaçlarının serinliğinde değil de Uhud'da paramparça olarak Rabbimize kavuşmasında bir anlam olduğunu düşünen kardeşlerim,

Bugün sabah namazını kıldık, elhamdülillah. Eğer kılmısaydık kesinlikle üzülecektik. Aksi takdirde, sabah namazı kılmadığı hâlde keyfine devam eden insanın imanı olmaz ki. Mümin sabah namazı kaçırır ama hayatın zevkini de kaçırır o gün. Böyle olursa Rabbimizin gerisine bir kolaylık vereceğini düşünürüz.

Derdimi sizlerle paylaşıyorum: Eğer biz şehrimizde açılan bir faizli bankanın açılış reklâmını gördüğümüz gün çocuğumuzun hastalanıp ateşler içerisinde hastaneye götürüldüğü sahne kadar hatta daha fazla üzülüyorsak bilin ki vallahi imanımızda sorun var demektir, billahi var demektir. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'e kâfir oğlu kâfir biri karikatürle hakaret etmiş, cehennem kadar ateş düşün başına eğer imansız ölürse. Ne kadar üzüldük. Peki o "Peygamber'le mızrak-kılıçla savaşmaktır" diyor Kur'an, faiz için; faiz her gün cami kapılarında bile burnumuzun dibine kadar geldi diye üzülüyorsak bir karikatüre üzüldüğümüzü meleklerle nasıl ispat ederiz biz?

Her gün faiz burnunun dibinde senin. Bir evinden camiye gidene kadar yedi tane banka levhası göreceksin, nerdeyse camiler de faizli parayla yapılacak ve her gün bunu göreceksin; çocuğun ilahiyat fakültesinde okusun diye de banka kredisi alacaksın. Ümmet-i Muhammed'e nesil yetiştirmek için çocuğunu evlendiriyor ama banka kredisi alıyor düğün için. Lâ ilâhe illallah Muhammedun Resûlullah! Ya Rabbi bu kelimeyle ruhumuzu al.

Bunlardan etkilenmiyoruz ama Danimarka'da adam nasıl karikatür yapar Peygamber'imiz için... Ne hassasiyet yahu, dökülün sokaklara! Hangi sokaklara? Banka tabelalarının gözümüzün içine girdiği sokaklara.

Peygamber'imizin şeriatını içimizden çürüttük. **Yalan doğal hakkın, ahlak hacı amcaların işi, tesettür çıplaklıktan daha güzel; ama adam nasıl karikatür yapar bizim Peygamber'imize! Sen çıplaklıkla, ahlaksızlıkla, yalanla resmini çizdin Peygamber'inin!** İçi çürümüş ağacı dışarıdan neyle payandalayacağız kardeşlerim?

İslam Allah'ın dinidir ve biz de Allah'ın o İslam'a adadığı kullarıyız. Kaçamağın gereği yok.

"Rabbim, senin dinin için bir kız çocuğu lazımsa ben buradayım, Meryem lazımdı ve onu kabul etmişin, şimdi de ben hazırım" diyen kadınlar, "Rabbim, Peygamber'in on yedi yaşında çocuğa bayrak teslim etmişti çünkü dini gençler Roma'nın içine kadar götürecekti o gün, bugün sana, dinine ve Peygamber'ine genç lazımsa beni kabul et" diyen delikanlılar ve "Rabbim, sen bu çocuğu lütfettin ya, bu çocuğu sen yarattın, yine senin olsun, biz sadece mamasını ve temizliğini yapalım" diyen anne-babalar istiyor Allah.

Allah dileseydi bizi hiç yaratmadan, göklerde yaptığı gibi katrilyonlarca meleği secdede yaratırdı ve her yer secde olurdu. Ama bizi denemek istedi Allah.

İslam, ahlakından vuruluyor. Vurulduğu sürece de kutlu-kutsuz hiçbir doğum haftası mümin olarak bizi rahatlatmamalıdır. Peygamber'imiz aleyhisselam ne buyuruyor: "Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim." Demek ki bu dünyada ahlak tam olsun, ahlsızlık olmasın diye Peygamber'ini göndermiş Allah. Eğer evimizde, ticarethanemizde, okullarımızda, parklarımızda, hastanelerimizde, siyaset yaparken, ziraat yaparken, seyahatte... ahlak sıkıntısı yaşıyorsak Peygamber'imiz bizi tam kuşatamamış demektir.

Tam ahlakın olmadığı bir yerde Resûlullah aleyhissalatu vesselam yok demektir.

Bir saatlik toplantıyla bir haftayı kutladın, elli bir haftayı ne yapacaksın? Nereye götüreceğiz elli bir haftayı? Bu Hıristiyanlık'tan gelme bir şeydir kardeşlerim; ona bi' yıldönümü, buna başka bi' dönüm... her şeyi döndüre döndüre götürüyorlar. Protokol dini. İslam böyle bir din değil ki. Hayat dinidir İslam. Yirmi dört saat ve üç yüz altmış beş gün boyunca Allah'la beraber olmak İslam'dır. Mümin ne diyor; ben Allah'ı görmüyorsam da o beni görüyor. Gözleri gören bir gözdür Allah bizim için.

Kardeşlerim,

Haramların ekmek peynir gibi yayılmasına karşı kim sorumlu? Haramlar nasıl ekmek peynir olur ezan okunan bir toprakta? Zina, kumar, faiz, hırsızlık, yolsuzluk, yalan... büyük haramlardır bunlar ve ekmek peynire dönüştüler, biz de camide namaz kıldık, hacca gidip tavaf ettik, ramazanda da kumanyalar iyiydi... Haramların yaygınlaştığı bir toplumda hiç kimse huzur içerisinde ve işi hocalara havale edip uyuyamaz.

Evet, hepimiz toplansak da düzeltmeyebiliriz, Allah yapamayacağımız şeylerle mükellef tutmuyor bizi. Düzeltmemizi söylemiyor dünyayı, düzeltmek için gayret etmemizi istiyor.

Oğlumu imam-hatibe gönderdim, elhamdülillah, bekleyin şimdi Mehdi'yi haftaya geliyor... zanneden anlayışa karşı haykırıyorum. Çocuklarımızı imam-hatibe göndermekle asla iş yapmış olmuyoruz. Evlerimiz okullaşmalıdır. Çocuklarımızın anaları okul hâline gelmelidir. Evlerimiz imam evi gibi olduğu zaman Allah'ın izniyle ben evimi, sen evini, o evini... her birimiz evimizi böyle yaptığımız zaman belki kışı kaldıramayız; ama evimi ısıttığım için de hasta olmam.

Ancak bu şekilde yapmış oluruz Rabbimiz için yapılması gerekeni. Sosyal medyadan "protesto ediyorum, ehl-i sünnet dışı bir iş bu" demekle Allah için iş yapılmış olmaz, şeytan için fitne çıkarılmış olunur sadece. Klavye mücahitliğinin bir anlamı yok.

Ümmet-i Muhammed'iz biz. O "verin develerimi" sözünün üzerinden, Muhammed aleyhisselamın doğumuyla çok şeyler geçti. Çünkü o, o kadar yapabildi ve cihadı emreden, siyaseti ibadet yaptıran, her saatini Allah için yaşatan dini görmemişti. Şimdi devemi de alırım, Kâbe'mi de kurtarırım.

Aziz kardeşlerim,

Başta bir kardeşiniz olarak ben, sonra sizler, ev halkımız ve mümin kardeşlerimiz; mümin olarak bulunduğumuz yerde şöyle bir takvim tutalım: Son bir ayda kaç kere develerimizi alıp gittik, kaç kere de İslam'a saldırıldığını görüp İslam'ın Müslümanı olarak göğsümüzü açtık? Kaç kere karakterimiz, Muhammed aleyhisselam dünyaya teşrif etmeden önceki zamanın karakteriydi, kaç kere de Allah'ın mümin kulları olarak Kur'an'a feda olacağımızı ve şeriat için varlığımızı haykıran karakter sergiledik? **Akrabanın düğününe gidileceği zaman kaç kere "onlar bizim düğünümüze gelmişlerdi, yine de şöyle hediye bi' verip dönelim" dedik ve develerimizi kurtardık, kaç kere ise "biz Allah'ı darıltmayacak düğün yapmıştık ve gelmişlerdi, onlar ise Allah'ı darıltacak düğün yapıyorlar ve biz gidemeyiz" dedik?**

Hubeyb radiyallahu anh ipe giderken, "senin yerine Muhammed'i assak, sen de çoluk çocuğunla evinde otursan olur muydu?" diye sorduklarında "verin canımı gideyim" demedi Hubeyb. Ne dedi? "Vallahi

değil benim yerime Muhammed'i asmak, onun ayağına bir diken batacak ve ben kurtulacaksam asın beni!" Çünkü o Abdülmuttalib değildi, Muhammed aleyhisselamdanda önceki değil sonrakilerdendi.

Bu şuur, ümmet-i Muhammed'in bin dört yüz senedir uğruna can verdiği şuurdur. İslam Allah'ın ve ben de İslam'ın Müslümanı, Allah'ın İslam'a tayin ettiği bugünkü hizmetkârıyım. Hoca yokmuş. Yoksa yok. Müezzin sabah ezanını okumadığı zaman "bugün cami kapalı, sabah namazını sonra kılalım" mı diyoruz?

Bütün dünya Müslümanları "artık yeter" deseler tek kalmaya hazır değil miyiz? İbrahim olmak bu değil midir? Tek kalır ama Allah ile kalırım. Biz bu parolanın müminleriyiz.

Düğünde, okulda, siyasette, tercihte bulunurken, etnik kimliğimle mümin kimliğim arasında kaldığımda ve her yerde develerimle birlikte forsumu ve kravatımı mı kurtardım yoksa Allah'ın dini İslam'dan yana mı tavır koydum, kimse yoksa ben varım mı dedim? Sosyal medyaya mı yoksa yüreğimize mi güvendik? Bunları önümüze koyacak Allah. Ben nefsim adına diyorum ki, bunlar önümüze konmadan şöyle gözden bir geçirirsek. Hep deveyi alıp gidersek bunca deveyi koyacak mandıra bulamayabiliriz sonra...

Allah'ın haramlarının yayıldığı, namazın azaldığı, orucun laubalileştirildiği, haccın din seyahati hâline getirildiği, umrenin din turizmi olarak algılandığı bir dünyada develerin peşinde koşan çobanlar olduk. Eğer Rabbimizin Kâbe'sine gidip orada hayatımızın dönüşümünü sağlayarak geri döndüğümüzde mümin, muvahhit, sabah namazını camide kılan biri olduysak by-pass olduk demektir. O din turizmi değildir, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in 'en büyük ibadetlerden' dediği şeyi yaptın demektir.

Bu ayrımı yapalım kardeşlerim. Deve çobanı değiliz, müminiz biz. Derdimiz develerimiz değil Kâbe'mizdir, Kur'an'ımız ve şeriatımızdır.

Eğer Allah'ın, "dikkat edin, faiz alıp verirsiniz Allah ve Peygamberi'yle savaşıyorsunuz" dediği şeyler gözümüze batmamaya başladıysa bu faizden korkmaz, haramların yayılmasını dert edinmez hâlimiz kıyamet günü önümüze konacaktır. Ne yapacağız o zaman kardeşlerim? Bunu şimdi düşünmeyeceğiz de ne zaman düşüneceğiz?

Kardeşlerim,

Laiklik bir kanser mikrobu gibi içimize sızmıştır. Namaz kılan insanlar bile "başka türlü yaşanmaz" diyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yaşadığı şehirde Yahudiler de Hıristiyanlar da yaşadılar, Medine'de hayat buldular. Kur'an insanların hayat sistemi olduğu ve devlet mekanizmasını işlettiği zaman Müslüman'dan başkasına hayat hakkı tanımayan bir kitap mıdır? Bunu mu söylemek istiyorsun en kandil akşamında simit yemiş Müslüman!

Allah'ı hayattan kopararak etrafı çit çevrili bir camiye mahpus etmiş Müslümanlığın sahibi bir Allah olarak gören laiklik, en büyük şirk çeşidi olarak, ümmet-i Muhammed içinde 'Allah' diyen hiç kimsenin kesinlikle kabul edemeyeceği bir şeydir. Buna evet diyemezsin. Dersen, hac turizmi yaparsın anca; hac yapamazsın. Güneş banyosu için Arafat'a gittin demektir.

Şirkin bu kadar yayılmasına karşı ne hâle gelmişiz. Nerdeyse Kur'an-ı Kerim'in emrettiği hiçbir şey... hah, ahlak hariç tabii, 'cici ahlak kitabı' olması hariç. Kur'an'ımızın "başka türlü cennete giremezsiniz" dediği ne varsa onu konuşmak suç hâline geldi –Müslümanlar arasında üstelik! "Zamanı mıydı bu ayetin?" Kur'an'ın periyodik ayetleri mi var ki bir kısmı Ortaçağ'da diğer kısmı ileri çağlarda konuşuluyor!

Hıristiyanlar böyle yaptılar da muharref bir İncilleri oldu ve cehenneme kütük hâline geldiler. İndiği gün ne kadar taze idiyse Kur'an'ım, bugün aynı tazeliğini devam ettiriyor ve kıyamete kadar böyle kalacak –elbette iman edenlerin gözünde. Birilerine göre Kur'an eskimiş, filan hükmü tarihte kalmış, bu çağa 'uymuyor' olabilir... Kur'an'ımıza uymayan çağ ve o çağın adamlarının cehennem dibine kadar yolu

var! Ya Kur'an'ımıza uyar ya da yaşasın cehennem, Kur'an'ı çağın dışında bulanlar için! Yaşiyor ve alevleniyor da zaten.

Maraş'ta Fransız bayrağına direnen Müslümanlar, "Bi' bez parçası canım..." deselerdi Maraş bugün ne olurdu kardeşlerim? Biz de bugün, "Laiklik canım... bi' kelime altı üstü..." dersek elli yıl sonra gelen sulanmış, haramlara karşı refleksini kaybetmiş Müslümanlar geldiğinde üzerimize yağacak lanetleri hesap edebiliyor muyuz? Bu dini bu hâle kimin getirdiği sorulduğunda ne diyeceğiz? Mezarımızın üzerinde "Ruhuna el-Fatiha" yazmasının bir anlamı mı kalacak o zaman?

Kardeşlerim,

Bugünün nöbetçileriyiz. Dinimiz nöbet alanımızdır bizim. Kazmalarımızı toplayıp sokaklarda bağırılım demiyorum, evlerimizden başlayalım diyorum. Evlerimize haram ve şirk anlayışını sokmayalım diyorum. En basit test: Haber bültenlerinde "cici laiklik, aşağı laiklik yukarı laiklik..." sözlerini duyduğumuzda bari "estağfirullah" diyelim. Refleksimiz olsun.

İslam bizim velinimetimizdir. Kaybedersek İslam'ı, cenneti kaybederiz. İcini oydurursak İslam kaybolmuş olur. Fransız ordular kurup gelmiyor artık, masraflı oluyor zira.

Biz bu zamanın müminleri olarak bu zamanın cihadını anlamak ve şeytanın bu zamandaki planlarını çözmek zorundayız. İş işten geçtikten, Çanakkale geçildikten sonra bir anlamı olmadığı gibi bugünün şeytan projelerini anlamadığımız ve gafletle geçirdiğimiz ve yarın Rabbimizin huzuruna çıktığımız zaman da nöbette uyumuş askerler pozisyonunda kalacağız.

Rabbim bu sözlerime şahit olsun ve siz mümin kardeşlerim de şahit olun. İbra ediyorum kendimi. Allah'ın haramlarının bu kadar uluorta sergilenmesine, hacca gitmiş insanların dükkânlarında haram satmalarına, Danimarka'daki bir karikatüre gösterdiği tepkiyi burnunun dibinde ve o karikatürden bin kat daha Resûlullah'ı yok sayan anlayışın tabelasına tepki göstermemelerine karşı haykırıyor ve tepkimi çıldırısıya dile getiriyorum.

Allah'ı ve melekleri şahit tutuyorum; Rabbimin yok sayıldığı, hayatın tamamında Allah dedirtmeyen laiklik de liberalizm de hayatın kendisi de olsa onu tepiyorum, lanet ediyorum. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem başında olmadığı bir hayat, olmasa daha iyi bir hayattır.

Sulandırılmış ve laiklik şemsiyesi altına sokulmuş bir Müslümanlığı Allah'a götüremeyiz. Bunu bu şekilde anlamak zorundayız.

وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.